

လင်းသန့်စင်

ရှားလွှင့်
နှစ်ခုပေး တစ်ခုရှုံး

အခန်း (၁) သို့ပန်းဟောင်း

ကျွန်တော့် နာမည် ကျော်ဆန်းပါ။ ငယ်အမည်မှာ ကျော်ဝတ်ဆံ ဖြစ်သည်။ ။ ငယ်စဉ်က ဧရာဝတီတိုင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသတွင် ကြီးပြင်းလာသူ တစ်ဦးဖြစ်သည့် အလျောက်၊ ရေကူးခြင်း အထူးပင် ကျွမ်းကျင်သည်။ ။ ငယ်အမည် ပေးဖြစ်ပုံကို ဖော်ပြမည်။ မိမိ ငယ်အမည်မှာ မိမိတို့ ဒေသ တစ်ခုလုံးကား အမျိုးသမီး အင်အားမှာ အမျိုးသားများ ထက် များသည် အလျောက် မိမိကို အမျိုးသမီး ဆန်ဆန် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ထင်မိသည်။ ။ တကယ်လည်း အမျိုးသမီး ဆန်ဆန် ပေးလိုက်ခြင်းပင် ။ ညီအစ်မတွေလည်း ရှိသောကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော် နယ်မှာ ပဲ အထက်တန်း အောင်သည်။ သိပ္ပံ ဇီဝတွဲဖြင့် အောင်မြင်သည်။ ။ အထက်တန်းပြီးနောက် မိမိရွေးချယ်ရမည့် ဘဝလမ်းကြောင်းမှာ ယခုကဲ့သို့ မိန်းမဆန်သော နာမည်ကြီးဖြင့် လျှောက်လှမ်းရမည်ကို ကျွန်တော် ရှက်ရွံ့မိသည်။ ။ မိသားစုအား ဖွင့်ပြော တိုင်ပင်၍ အမည်ကို "ကျော်ဆန်း"ဟူ၍ ပြောင်းလဲ လိုက်သည်။ ။ ရင်းနှီးသူများက "ဝတ်ဆံ"ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြသည်။ ။ တချို့က နောက်ပြောင်၍ ခေါ်ကြသလို တချို့က ပါးစပ်စွဲနေ၍ ခေါ်မြဲအတိုင်း ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော် ဆေးကျောင်း တက်ချင်သည် ၊ အမှတ်က ကပ်ပြုတ်သွား

သောကြောင့်ပင် မိဘများ နှင့် တိုင်ပင်၍ မြန်မာစစ်တပ် ဆေးတက္ကသိုလ် တက်လိုက်ရသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော်မှာ ကံမကောင်း။ ပထမ နှစ်မှာ တင် "၈၈ အရေးအခင်း" နှင့် ကြုံရသည် ။ မိမိတို့ စစ်တပ်က ပထမ နှစ်နှင့် ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားများ အရေးအခင်း ကာလ တစ်လျှောက် အဆောင်ထဲမှာ သာ နေရသည် ။ အထက်မှ လိုအပ်လျှင် သေနတ်ဆွဲကို င်ပြီး မြို့ထဲစစ်ကား ပတ်စီးရသည် ။ ခြေသံ ပေးရသည် ။ ကံမကောင်းလျှင် မိမိ မမြင်ချင်သော မြင်ကွင်းများ ပါ မြင်ရသည် ။ ကျွန်တော်၏ အတန်းဖော် "မင်းခေါင်"ဆိုလျှင် "အရေးအခင်း ပြီးလို့ ကတော့ ငါစာမေးပွဲ ဖြေမယ်၊ အောင်အောင်ကျကျ ထွက်တော့မယ်ကွာ" ဟူ၍ ကြုံကြိုက်သူတွေကို ခဏခဏ ပြောသည် ။

မိမိ၏ တာဝန်မှာ အသက်ကယ်ဖို့ ဖြစ်သည် ။ အသက်ယူဖို့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ အတန်း၏ ကျောင်းသား အားလုံးနီးပါး သေနတ်သံသာဖောက်သည် ။ လူတွေကို ဘယ်တော့မျှ မထိခိုက်၊ မပစ်ခတ်ချေ။ အဆောင်မှူး သည် လည်း ကျွန်တော်တို့ ကို ကိုယ်ချင်း စာသည် ။ ခွင့်လွှတ်သည် ။ အထက်ကို ဘယ်တော့မျှ မတိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ အဆောင်မှူး သည် ရုံးထိုင်ရသော ဒုဗိုလ်ကြီး ဖြစ်သည် ။ တပ်သား ပီသသည် ။ မှန်သောလမ်းသာ လိုက်သည် ။ အရေးအခင်း အတွင်း လူတစ်ယောက်မျှ မသတ် ခဲ့ဖူးချေ။ သူနှင့်ဆုံရတာ ကံကောင်းသည် ဟု ထင်မြင် မိသည် ။ အရေးအခင်း ပြီးသွားသည် ။

ကျွန်တော်တို့ တစ်နှစ် ပြန်တက် ရသည် ။ စာမေးပွဲ ပြန်ဖြေရသည် ။ မင်းခေါင် အောင်သည် ။ သို့သော် ကျောင်းထွက်၍ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တက်သွားသည် ။ ကျွန်တော်သည် နယ်လှည့် စစ်ဆရာဝန် ဖြစ်သွားသည် ။ ရာထူး အဆင့်ဆင့် တိုး၍ ဗိုလ်ကြီး အဆင့်အထိ ရောက်လာသည် ။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် "ရွှေဝါရောင် တော်လှန်ရေး" မဖြစ်ပွားမီ ကျွန်တော်တို့

တပ်ဖွဲ့ ကရင်ပြည်နယ် မငြိမ်းချမ်း သေးသော ဒေသများ တွင် ဒေသခံ ပြည်သူများအား ဆေးလိုက်ကု ပေးရသည် ။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ရွှေဝါ ရောင် တော်လှန်ရေး ဖြစ်ပွားသည် ဟု သတင်းကြားပြီး နိုင်ငံ အရေးအ တွက် စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖြစ်ရသည် ။ ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေရာ ဒေသ သည် မငြိမ်းချမ်းသော ဒေသဖြစ်ရာကား တစ်ခါတစ်ရံ သေနတ်စွဲကိုင်၊ ဆေးအိတ် လွယ်၍ ရှေ့တန်း ထွက်ရသည် ။ ကံမကောင်းချင်သော တစ် ရက်တွင် မိမိဗုံးမှန် လေသည် ။ ဘယ်ဘက် ခြေထောက် ဒူးခေါင်းအရိုးနု နှင့် အရွတ်ကြောသွား၍ မသွားမလာနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ မိမိတို့ မြန်မာ့ တပ်မတော်က အရေးနိမ့် နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ တပ်ဆုတ်ရပြီး ကျွန်တော်မှာ တစ်ဖက် သူပုန်များ ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံ ခဲ့ရသည် ။

ခေတ်ပေါ် ဆေးအတတ် တတ်ကျွမ်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ရကား သူ ပုန်များ သည် မိမိအား သို့ပန်းထောင်သား တစ်ယောက်အနေနှင့် မထိန်းသိမ်းပဲ စားစရိတ်ငြိမ်း သူပုန် မိသားစုများ ဆရာဝန် အနေနှင့် ထိ န်းသိမ်း ထားသည် ။ ကျွန်တော်အား အိပ်ခန်း တစ်ခန်းနှင့် အခန်းဝတွင် စားပွဲတစ်လုံး ရှိသော အိမ်ပုအသေးလေး တစ်လုံးတွင် ထားထားသည် ။ အိမ်ပေါက်ဝတွင် သူပုန်တစ်ယောက် စောင့်၍ အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ သော့ခတ် ထားလေ့ရှိသည် ။ ကျွန်တော် ထွက်မပြေး နိုင်အောင် ဖြစ်သ ည် ။ ဆေးအတတ် ပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်များ နှင့် တချို့သော ဝတ္ထုစာအု ပ်များကို သူပုန် မိသားစုများမှ ကျွန်တော်အား ထောက်ပံ့ ထားသည် ။ လူနာများအား ထိုစားပွဲတွင် သာ စမ်းသပ်စစ်ဆေး ကုသ၊ ဆေးပေး ရ လေသည် ။ အားလပ်ချိန်များ တွင် သူပုန် အစောင့် ၂ယောက် ပါရှိကာ သူပုန်များ နေထိုင်ရာ စခန်းဟု ခေါ်သော သူတို့ အိမ်ရာဝင်းကြီးအတွင်း ၌ ကျွန်တော်မှာ တုတ်ကောက် တစ်ချောင်းဖြင့် ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ လမ်းပ

တ် လျှောက်လေသည် ။ တချို့အချိန်များ တွင် စာအုပ်များ ဖတ်ခြင်းဖြင့် သာ အချိန်ကုန် လေသည် ။

ရာသီဥတု မကောင်းချိန်တွင် ရောဂါ အဖြစ်များ ဤ ကျွန်တော့်အား အလုပ်ရှုပ် စေချင်သူ များက များ လှသည် ။ ဆေးဝါးများကိုမူကို တစ်ဖက် ယိုးဒယားပြည်မှ သူပုန်များက ထောက်ပံ့ထားသည် ။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း တရားဝင် ဖြန့်ဖြူးထားသော ဆေးများ သာ ဖြစ်သည် ။ အခက်အခဲမှာ ကား တိုက်ပွဲအတွင်း ဒဏ်ရာ ရလာသော သူပုန်များကို ကုသ ကယ်ဆယ်ရန် နေရာ မရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည် ။ တချို့ခွဲစိတ်ရန် လိုအပ်သော သူပုန်များကို လက်လွှတ် လိုက်ရသည် ။ ပစ္စည်းကိရိယာ နေရာ အစုံအလင် မရှိသောကြောင့်ပင်။ သူပုန် တစ်ယောက်ကို မကယ်နိုင်ပဲ လက်လွှတ်လိုက်ရလျှင် နားလည်ပေးသော သူပုန်များ ရှိသကဲ့သို့၊ သွေးပူ နေသောကြောင့် ဒေါသများ ဖြင့် ကျွန်တော်အားနှိပ်စက်၊ ရိုက်နှက်သော သူပုန်များ လည်း ရှိသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူပုန် မိသားစုများ နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျ၍ စကားပြောဆိုမိရာ မိမိကိုယ်ကို သို့ပန်းအဖြစ်မှ မေ့လျော့၍ နယ်လှည့်စစ်ဆရာဝန် တစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်ရှိနေသည် အောက်မေ့ရသည် ။ သူပုန်တို့ ၏ နေ့စဉ် ထမင်းဟင်းမှာ ငါးကြော် နှင့် ငါးကင် တို့ ကိုသာ တစ်ရက်စီ အလှည့်ကျ စားသောက် နေရသည် ။ ငါးအလွန် ပေါသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်း လည်းကောင်းပင်။ သူတို့ စခန်းအတွင်းတွင် စိုက်ခင်း များ လည်း ရှိသည် ။ သဘောသီးပင်များ နှင့် ငှက်ပျောပင်များ တော်တော်များ သည် ။ သရက်ပင်ကြီး ငှပင်လည်း ရှိသည် ။ အသီးများ တစ်ခါရလျှင် စခန်းတစ်ခုလုံး မျှဝေ စားသောက်ကြသည် ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဝေစုပါ ခွဲထားပေးသည် ။

၂၀၁၀ခုနှစ် အထိကျွန်တော် သုံ့ပန်းဆရာဝန် တစ်ယောက် အနေဖြင့် ကရင်သူပုန်များ စခန်းအတွင်းတွင် ထိန်းသိမ်းခံ ထားရသည်။ သမ္မတ ဦးသိန်းစိန် တက် လာပြီးနောက် ၂၀၁၁ ခုနှစ် အစပိုင်းတွင် ကျွန်တော်၏ ပိုင်ရှင်သူပုန်များ အလင်းဝင် သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် လည်း စစ်ရုံးပြန် တက်ရသည်။ အထက်သို့ တင်ပြအပ်သည် များ တင်ပြရသည်။ သူပုန် မိသားစုများအား အဆင်ပြေပါက ဘားအံမြို့ပေါ် တက်ရောက် နေထိုင်ကြရန်၊ မိမိ နယ်လှည့် ဖြစ်ပါက ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံနိုင်သည် ဖြစ်ကြောင်း မှာ ကြားခဲ့သည်။

စစ်တပ်ထဲတွင် ကျွန်တော် ကြာကြာမခံပါ။ လူသတ် ပစ်ခတ် ရသည့် အလုပ် မလုပ်ချင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ခြေထောက် ဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြကာ ပင်စင်ယူခဲ့သည်။
